

Передплата

на «РУСЛАНА» вносити:

в Австрії:

на цілий рік . . . 20 кор.
 на пів року . . . 10 кор.
 на чверть року . . . 5 кор.
 на місяць . . . 170 кор.

За границею:

цілий рік . . . 16 рублів
 або 36 франків
 на пів року . . . 8 рублів
 або 18 франків

Поодинокі числа по 10 сот.

РУСЛАН

«Вареш ми очи і душу ми виреш: а не возьмеш милостя і віри не возьмеш,
 бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Пашкевича.

Виходить у Львові що дня
 крім неділь і руских свят
 о 5½ год. пополудни.

Редакция, адміністрация і
 експедиция «Руслана» під
 ч. 1. пл. Дзямбровского (Хорун-
 щини). Експедиция місцена
 в Агенції Соколовского в
 пасажи Гавсманя.

Рукописи звертає ся лише
 на попереднє застереженє.—
 Рекламациі неопечатаніє
 вільні від порта. — Оголо-
 шеня звичайні приймають
 ся по ціні 20 с. від стріч-
 ки, а в «Надєслаім» 40 с.
 від стрічки. Подяки і при-
 ватні донесеня по 30 сот.
 від стрічки.

Вітте і Дурново.

(+) Кермуючим кругам в Росії навкучило ся вже відгравати дальше перед лицем Європи комедию, розпочату в жовтні минушого року конституційними маніфестами. Як раз в хвилі, коли переводжено вибори до державної думи, появили ся всякі позначки найкрайнішої поліційної системи. Державні керманічі мабуть рішили ся зовсім явно зазначити перед світом, що всякі маніфести царські, якими ушасливлювано в останних місяцях Росію, належать до минувшини і що в дійсности нікому не снить ся, повернути Росію на справдешній конституційний шлях. Кілька місяців заманювано населене Росії конституційними обіцянками, гощено робітників за царским столом і тим способом перед Європою удавано конституційний перестрій Росії. Позволено вправді часописам свободнійше висловлювати ся про політичне положенє, дозволено на вічах сьміло промовляти і говорити про настанє нової доби, доби золотої волі, здавало ся так, неначеб справді задумувано зробити конець давній політичній системі.

Тимчасом показало ся, що все те була лише мана і більш нічого. Редакторів часописий, котрі дозволили собі сьмілійше промовляти, поставлено перед

суд і позасуджувано на тяжкі кари, а тих, що неспинювані поліцією, на вічах проголошували сьмілійші промови, позачинювано в тюрмах або добре прохворощено на доказ, що в Росії інакше розуміти треба «свободу слова» і «свободу зборів».

Виявило ся отже наглядно, що так зване конституційне жите в Росії, почавши від памятного жовтневого маніфесту, було лише маною, яку собі можна подумати. Ще ніколи не були всякі тюрми начинені так страшно, як тепер, ще ні оден з попередників Миколи II не підписав стілько вироків смерти, як сей цар, котрий маніфестом проголосив конституцію в Росії. Тепер стріляють, вішають, катують людей, як за найбільшого процвіту самодержавія, а темні орудя самодержавія мають ще лице перед усею Європою в прилюдних урядових і шівурядових заявах голосити, що в Росії настав повний лад і порядок, що вибори до державної думи відбули ся з найбільшим спокоєм і що небавом збере ся та дума, по котрій можна сподівати ся найкрасших вислідів. В такім дусі висловлював ся звичайно сей муж, що держить нині керму державну, муж, котрий не мав сьмілости й відваги, сказати цареві щирю правду, що половичними способами не можна до нічого путнього довести, що та воля, про яку він

думає, є зовсім инша, як та, про яку мріє нарід.

Нічого отже дивного, що та нещира політика скорше чи пізнійше мусіла упасти і тепер дійсно упадає. Від довшого уже часу не затихають вісти, що Вітте має уступити із свого становища, сей муж, на котрого не лише Росія, але й уся Європа поклала великі надії. Він не міг здобути ся на якесь рішуче становище в часі великої і могутної боротьби в Росії о волю і як звіщають, буде приневолений уступити, скоро вибори до державної думи дадуть яко вислід опозиційну більшість, а буде приведений уступити з тою сумною сьвідомостю, що ані цареві ані народови не прислужив си а відограв дуже сумну ролю, бо мав і царя і нарід і всю Європу якоюсь мнимою конституцією.

Але вже й тепер не має він державної керми в своїх руках, її захопив Дурново, котрий з повною сьвідомостю змагає ся до витиченої собі цілі, до привернення давного самодержавія в найстрашнійшій виді.

Дурново навіть не таїть ся із своїми думками і намірами, а розповідає зовсім щиро перед дневникарями або їх дописувателями, що для Росії нема нічого ліншого і спасенійшого, як пушка і кнут і сї погляди й переконання Дур-

З падоли нашої культури.

(Так собі балаканка — та всякий нехай на ус мотав, хто усї мав!)

(Дальше).

Але не лише що до приписів у нас така виємність; такої і в інших, навіть дуже малих річах все у нас виєм їде на виємі і виємом поганяє. А яка там небудь Кася або Марися беручи білу каву в цукорні для своєї пані, додає: «tylko proszy, kawa naj bedzi dobra, ze świżow smetankow, bo to dla paniji konsyliarżowu!» Розуміє ся, пані «консиляржова» не платить більше за каву, ніж другі гості, однакож титул «консиляржова» ободряє Касю або Марисю запотребувати лучшої для своєї пані кави...

Коли у Німців взагалі точне сповнюване обовязків уважає ся честію, то межі Славянами часто навпак: виховзуване зпід права, недоповнюване обовязків, неточність считає ся більшим талантом, трохи не геніяльностію...

Всеполяки допевно обрушать ся на мене, що тут так хвалю праведність Нім-

ців, а яко доказ против моєї бесіди наведуть фонд гакати, усилованя німецкого правительства викупити землю у польских панів і осадити там німецких кольоністів. Против тим закидам трудно спорити і в дечім годі Полякам не признати слшности. Але як веде ся тот борба? Ого так, що правительство німецке панам більше платить, ніж хто другий і тим способом скуповує землю. В польских газетах се продаване землі пятає ся яко зрада народна. Та ніхто не продає села, коли не притісняє єго до того крайна потреба. А легко то горлати про патриотизм і «все» жертвувати для отчини, коли ся нічого не має... або гроші з чужої кишені призначати для загального добра... Впрочім киньте оком на Галичину, чи тут не діє ся подібно? Чи також і в Галичині не переходить земля в руки німецких або жидівских грошарів, котрі орудуючи більшими капіталами можуть заплатити більше і готовцем, тож і набувають землю. Так скрізь на сьвіті.

А чи гаката всепольска против Руси не бере собі взор з плянів пруского

правительства і не бажала-б їх перевести з цілою братне-славянською усердностію?

«Gdzie o nas chodzi, tam niema etyki, moralności, uczciwości; tam pomazanie staje się krzywoprzysiężcą, minister — zbirem, uczoney — fałszerzem dziejów, filozofowie, pisarze, poeci: policjantami, szpiegami, denuncjantami! Gdzie o nas chodzi — nie nie znasz traktaty i przyrzeczenia, konstytucye, prawa! Gdzie o nas chodzi, tam milkną nawet zwykłe ludzkie uczucia...» Тії слова виречені вами з великим жалем про «кривду» Полякам, дають ся вірнійше віднести до нещасливої Малої Русі, до долі галицких Русинів.

Вірний трабант Słow-a polsk-ogo Wiek powu одовжений в дечім і Німцям. І так приміром читаєм в газеті Wiek powu 1905, R. V, в числі 129 на стор. 10: Skandal w hotelu. Jeden z podrzędnych, ale bynajmniej nie ostatnich hoteli we Lwowie był wczoraj o 6. godzinie terenem baje z nego skandalu. Дальше розказує ся, як то в ночи заїхав якийсь Х. до готелю, як в сусіднім покою другий гість мимо пізної пори все рипіжив

нова повторило недавно все європейське
днівникарство. Сі погляди царського міністра, котрий стоїть на передодні народин державної думи і має плекати опісля сю новонароджену дитину, характеризують найкраще сучасне політичне положення в Росії. Але він бодай тим ріжнить ся від Віттога, що щиро говорить те, що думає і так робить, коли тимчасом Вітте все лише притворював ся.

Для характеристики сучасного положення в Росії цікаво буде додати тут статистичні дані оповіщені урядовим днівником «Русское Государство» про число жертв в часі російського вольнодумного руху. Від січня 1905 р. до початку січня 1906 в часі тих заворушень убито 14.130, повішено або розстріляно 900, ранено 19.524 а увязнено 72.000 людей. Се урядова статистика! О скількож тепер Дурново помножив сі числа, можна собі подумати!

Наглий зворот.

В угорськїм пересиленю наступив вчєра наглий зворот, якого до послїдної хвилї єще не сподївав ся нїхто.

Єще передвчєра N. W. Tagblatt схарактеризувавши ситуацію, писав: «З повисшого виходить ясно, що серед таких обставин, як теперїшне, таке розпорядженє в законнїм речинци єсть просто виключене і що правительство без парламенту, значить ся, абсолютизм висуває ся на перед подїй яко судьба, котрої годї уникнути. Чи і як правительство буде оправдувати нерозписанє виборів, в якїй формї має то стати ся і як думає правительство уладити ся для того нового стану, то сугь поодинокї питання, котрї в виду великої ваги головного питання не мають нїякого значїня». — А Pester Lloyd зображуючи настрїй межї обома противними собї партїями, ось якї робив виводи на сїй підставї: Із повисших поглядів виходило би, що до у-

спїшного залагодженя угорської кризи, котра вже так довго тягне ся зі шкодою для цілої держави, позїстає ще лиш дуже короткий час до дня 11. с. м. Доси однакож нема й слїду, щоби в сїм напрямї щось робило ся. О якїмсь посередництвї Кольомана Сєля або кого небудь иншого не чути нїчого. Одно хїба лиш можна уважати за якусь змїну до до лїншого, а іменно то, що міністер справ внутрїшних Крїстофі відкликав всї тотї свої розпорядженя, котрї обмежали свободу зборів, а притїм покликав ся на успокоєнє умів, яке тепер мало настати на Угорщинї. Чи се успокоєнє має бути використане для розписаня нових виборів на основї детеперїшнього права виборчого, чи може оно має послужити до октройованя нового закона виборчого, о чїм від якогось часу ходить чутка, се покаже найближша будучнїсть. На всякий случай треба вже в найближших днях сподївати ся якихсь важних змїн на Угорщинї. Може бути, що в звязи з тим стоїть і вчєрашна поїздка угорського президента міністрів до Відня».

Тимчасом вчєра зівсїм несподївано внясноло ся положенє. Рівночасно з бар. Феєрварим приїхав до Відня посол Гєза Польонї, яко повновласник виконуючого комїтету коалїції і конферував з ним. По конференції бар. Феєрвари удав ся до цїсаря на аудїєнцію, а повернувши з неї конферував знов з Польонїм. Польонї вийшовши з сеї конференції, сказав до очїкуючих днівникарїв: Можу панів запевнити, що моя мїсія цїлковито повела ся, всї непорозумїня усунєні. Телеграфїчно покликанї до Відня пп. Кошут і Андраши.

Також і в Будапєстї був вчєра горячий день політичний. О год. 10. рано зїбрали ся члєни управляючого комїтету коалїції під проводом Франца Кошута на конференцію, яка трєвала до 12. години в полудне.

Ухвали прийнято, комуїкату не видано. Члєни комїтету зайвили днівникарам, що угодова акція є на корисній дорозї, що вїзване до пертрактацій вий-

шло зі сторони правительства і то не під адресою самої партїї независимости, але цілої коалїції. Гєзу Польонїя видєлеговано до Відня іменем коалїції, щоби порозумїв ся з президентом міністрів. По полудни вели ся дальші наради комїтету коалїції, пїсля яких ухвалено предложєнє внесєня одноголосно. Відтак пп. Кошут і Андраши поїхали вчєром до Відня, а нинї будуть принятї на аудїєнції цїсарем.

Пїсля інформацій спеціяльного кореспондєнта часописи Magyar Hirlap порозумїнє наступить на нових основах: вїйськова квестїя буде вилучена. Правительство має вільну руку у внутрїшних справах, а в квестїях економїчних має прийти до порозумїня межї обома парламентами, а колиб се не наступило, економїчна спільнїсть має трєвати до р. 1917. Доконечнї потреби держави, іменно бюджет, нормальний контингєнт рекрутів і доконечнї бїльші видатки мають бути ухваленї новою палатою, торговельнї трактати ратифїкованї і цлова тарифа затверджєна соймом. Програма нового правительства буде мїстити як основну точку виборчу реформу. Найближшї вибори будуть єще переводитись на підставї дотеперїшньої ординації. Новий сойм полагодиць виборчу реформу, а пїсля сєго палата стане розвязана і наступлять новї вибори на підставї нового виборчого закона. В новім кабїнетї на бажанє рїшаючої сторони мають засїдати гр. Андраши і Апонї. Ся верзия про услїва компромїсу вимагає єще потвердженя.

На скрайнїм крилї коалїції опозиция єще не затихла і готувить ся до дальшої борби, особливо з причини загального голосованя, замїщеною в програмї, яке має загрожувати малярськїй гєгемонїї.

Також католицько людове сторонництво виступає завзято против загального голосованя і хто знає, чи не прийме ся за обструкцію в новім соймї.

на скрипках і не встравав грати далеко поза півнїч мимо представлєній і просьб Х-а, так що Х. не мїг і ока зажмурити, як той Х. опїсля відїїздаючи о 2. год. в ночи, саме коли вже скрипник ляг спати, помстив ся на нїм, послаючи єму двох голярів таки сєйчас в ночи себ-то на замовленє, а на послїдку послав єму мерщїй ще й третого голяря з двірця зелїзничого; як із сну буджений голярями скрипколюбний гїсть сильно роздратував ся, а третого голяря в розярєній лютї побив так «делїкатно», що аж полїция мусїла полагодити справу... Як то часом мимоволї вихованє ся правда. Дїйсно був то скандал «баєчний» — с. є він не лучив ся «w jednym z podrzędnych, ale bynajmniej nie ostatnich hoteli we Lwowie», но тому лїт двайцять кїлька був описаний в «Münchener Fliegende Blätter» з незвичайно живим, дїйсно нїмецьким гумором. Письмак Wieku powego користав із нїмецького Witz-у, але дотеп той переповїв баєчно млаво, так начєб добрий чай простудив а відтак відгрївав...

Та впрочїм нераз то польськї газети

користають з «Münchener Fliegende Blätter» переповїдаючи нїмецькї дотєпи без поданя жєрела. Навїть бл. п. Ян Лям, король межї польськими фейлетонїстами, хоть раз в своїх письмах твердив, що жаден Нїмець єще не вспїв написати доброго фейлетону (!?), таки раз зачер з «Münchener Fliegende Blätter», іменно пишучи в фейлетонї про героя Lilienstengel. Та правда і в тїм фейлетонї покійного Ляма пробиває ся великий єго талант.

Бл. п. Ян Лям, сотрудник Dziennik-a polsk-ого писав крїм статїй політичних і деяких повїстїй також фейлетони з незрівняним гумором, як єго почитателї. Поляки виражали ся, z prawdziwie angielskim humorem. Лишаючи «англїйскїсть» на сторонї, справдї признати випадає, що сарказм Ляма був властивий, незвичайно рїзкий, смагающий зручно і без милосердя противників, а при тїм так влучний, що поривав і побуджав мимоволї до смїху читатєля. Звичайно що суботи виходила єго «Kronika niedzielna», на котру всї ждали через цїлий тиждєнь нетерпєливо.

Коли тутки згадали про Яна Ляма, спїмнемо ще про єго товариша з послїдних лїт, Русина з походженя, про Володимира Стебельського. Був то чоловік незвичайної здібности і полєту поєтичного. Єще яко ученик самбїрської гїмназїї писав він вельми палкї стихи про Україну, а бл. п. сов. Мих. Качковскїй — меценас і покровитель руської молодежи — нераз мав нагоду нагороджувати єго за присланї поезїї. В поезїях тих вправдї подекуди було дєщо бомбастичного і — як се взагалї у починаючих писатєлїв буває — перо ще не виробленє, однакож значив ся бїльший талант і запал поєтичний. Надїї покладано на Вол. Стебельського великї, на жаль они не справдились. По зданю іспита зрїлости записав ся він на видїл фїлософїчний вї Львовї. Партія народовецька, до котрої покійник тогдї зачисляв ся, була ще доперва в завязку, дуже нечисленна, а іменно під зглядом матерїальним дуже бїдна. Щоби працювати для народу, треба було великої самовирєчи, великого пожертвованя. Тимчасом молоде і вразливе серце Володимира Сте-

Мароко а Німеччина.

На вчерашнім засіданні німецького парламенту, в дальшій дискусії над бюджетом, канцлер кн. Більов, забравши слово, заявив в справі мароканській, що хотій конференція в Альгезірас є вже матеріяльно, а не формально еще покінчена, то він не буде багато слів тратити над нею. Були хвилі, коли загальна думка звертала ся до воєнного заколоту. За Мароко не міг вибухнути заколот, але за повагу і становишко німецької держави. Вправді она не має там таких великих інтересів, як Франція та Іспанія, однак правительство не могло допустити, щоби Німеччину трактовано, як якусь »quantité negligible« та щоби заключено конвенцію в Мароко не питаючи Німеччини та загрожувано єї торговельним інтересам і повазі. З сеї причини німецьке правительство зажадало скликання конференції, хотій знало, що три держави беручі в ній уділ, є звязані зі собою що до Марока заключеною умовою, а четверта є союзницею Франції. Ми мали довіре до справедливости справи. Нам розходило ся о стереженє наших інтересів і хотій ми поробили деякі уступки, то зберегли повагу держави. Закінчив твердженням, що конференція закінчила ся корисно для Німеччини і Франції.

По промові пос. Гертлінга, який дякував австрійському делегатови на мароканській конференції за виявлену Німеччині приязнь підчас нарад, заняв слово пос. Бебель, заявляючи, що інформації »Білої книги« в мароканській справі не були вистарчаючі. Бісмарк ніколи був би не згодив ся, щоби кон-
бельского рвало ся до розгульного життя. До того треба було грошей, яких не в силі була достатити партія народоців. Тож Вол. Стебельський, ласий на »пособія«, перекинув ся в табор москвофільський, але і тут не були тії »пособія« достаточні; тож відтак перекинув ся в табор польський, де найшов ширше поле діланя і за свої літературні праці міг ліпше бути винагороджений. Писав до гумористичних писем, іменно до »Szczytk-a«; стихи єго були дуже почитні і зисковали щораз більше узнаня. Тимчасом заливав хробака, що єго гриз так, що лише виімково був тверезий, а тогді сам говорив про себе: *jestem trzeźwy skandalicznie!* Молодий організм до певного часу видержував, але все таки щораз більше ослабляв ся. На послідку опинив ся Вол. Стебельський яко писатель о звіснім вже імени в кругах літератских між журналістами в Варшаві, де працював успішно. Скінчив самовбійством. Що єго спонукало до того кроку, на певно не звісно. Шкода чоловіка. Був се безперечно один із найдібнійших талантів поетских, які явили ся в наших часах межі галицкими Русинами. Колиб був послідовно держав ся раз обраної дороги, надіюсь, міг би був при витревалій праці розвинути свої дійсно соколинні крила в хосен партії народовецької — а так для Русинів змарнив ся і пропав.

(Дальше буде.)

ференція відбула ся в Альгезірас. Що Німці сказали би на се, колиб англійський король поїхав був до Марока і там виголошував промови? Німеччина збудила надії в мароканськiм султані, як і підбурила єго против інших народів. Депеша гр. Лямбсдорфа до гр. Касінія була би в інших часах довела до дипломатичного заколоту. Сей афронт, сей моральний заушник був відповідію на нашу покiрність суиротив Росії.

В часі сеї промови канцлер кн. Більов зімлів, внаслідок чого засіданє перервано і доперва по довшій павзі, коли наново отворено засіданє, Бебель докінчив свою промову. Візвані до недужого канцлера лікарі ствердили, що нема жадних паралітичних проявів, однак атак був дуже сильний і стан недужого є поважний. За кілька хвиль приїхала кн. Більова, а небавом цісар і цісарева. Однак недужий спав і монарх відіхав не бачившись з ним. Коло год. 4-тої пробудив ся Більов. Стан недуги поважний.

Просимо відновити передплату.

НОВИНИ.

— **Календар.** В суботу: руско-кат.: *Благовіщення Пр. Богор.*; римо-кат.: Германа. — В неділю: рус.-кат.: Соб. Пр. Б. рим.-кат.: Діонізія. — В понеділок: руско-кат.: Матроні; римо-кат.: Марії Єгипетс.

— **В Читальні „Просьвіти“ на личанівськiм передмістї** (ул. Гавзнера ч. 10, I пов.) відбуде ся в неділю 8. цвѣтня точно о год. 6. веч. відчит п. Адама Миколаевича: „про борбу України за волю“, получений з декламацією; вступ вільний. По відчитї товарискі забави. Всіх членів і гостей просить о як найчисленнійшу участь — *Виділ.*

— **3 Копичинець.** Концерт духовний відбуде ся в Копичинцях дня 8. цвѣтня в салі «Народного Дому» «Воскресеніє» при співучасті сил місцевих. Початок о годині 8. вечером. Програма буде роздана при вступі на салю. — *Комітет.*

— **3 „Просьвіти“.** За час від 1. січня до 15. марця 1906 р. відбув Головний Виділ 8 засідань, на яких запали отсі важнійші рішення і ухвали: I. В справі видавництва: Принято до відома, що за місяць грудень 1905 виїшла книжочка п. з. „Вефлєвська дитина“. Рішено видати за місяць марець 1906 оповіданє п. з. „Спрітська доля“, а за місяць цвѣтень 1906 розвідку „Про рентові оселі“. II. В справі філії: Принято до відома звіт з діяльности філії в Доляні і признано єї право задержати на свої потреби 25% від зібраних вкладок. Згідно з бажанєм стрійської філії рішено, щоб учитель господарства тов. „Просьвіта“ п. Гарасевич іздив до Стрия на засіданя філії в справах молочарских. Принято до відома звіт з діяльности за р. 1905 філії в Золочеві. Принято до відома звіт з діяльности за р. 1905 філії в Гусятині. На прошенє стрійської філії, поручив Виділ учителеви господарства п. Гарасевичови, взяти участь в курей рільничо-молочарськiм, устроєнім стрійською філією. Принято до відома звіт з діяльности за рік 1905 філії в Перемишля і звіт з перших загальних зборів філії в Заліщиках. Виділ прийняв з вдоволенєм до відома, що починено приготвлення до відкритя філії в Жовкві і Турці. III. В справі читальнє: Принято до відома звіт з діяльности за рік 1905 читальні на городецькiм передмістї у Львові. Принято з подякою до відома письмо п. Степ. Танчаковского про купно дому для читальні

»Просьвіти« в Золотім Потоді. Принято до відома звіт читальні »Просьвіти« в Сорочку (пов. Скалат). Принято до відома, що краєвий Виділ уділив безпроцентової позички в квоті 500 К для читальні в Циганах. Принято до відома письмо п. Степ. Танчаковского про купно дому для читальні в Сновидові. Принято до відома звіт читальні »Просьвіти« в Долпотові, пов. Калущ. Двацяти читальням »Просьвіти«, товариству »Воля« у Львові і тов. »Шкільна Поміч« в Самборі уділив Виділ дарові книжочки. IV. Біжучі справи: Рішено видрукувати квітар до збираня вкладок для читальнє »Просьвіти«. Виділ прийняв з вдячностю до відома заяву о. д-ра крил. Івана Гробельского — управляючу Виділ товариства підняти 15 уділів о. Гробельского (один уділ по 50 К) з »Двістра« і один уділ з тов. Союз кред і утворити з того фундацію ім. о. Гробельского. Виділ рішив скликати загальні збори товариства »Просьвіта« у Львові, на день 29. червня 1906. Виділ рішив внести поданє до міністерства рільництва (єляборат д-ра Коцюби) о субвенцію на цілі господарскі. Від 1. січня до 15. марця прийняв Виділ 333 нових членів.

— **Вилізло шило з мішка.** Півтора року побрихував »Галічанін« із всепольськими газетами на руске бюро посередництва праці в Найберуні, а тим часом москвофільський штаб торгував ся з ріжними німецькими бюроми праці о »баринше« за робітників. Торгу прибили, а вчєра появила ся в »Галічаніні« статя, в якій автор старає ся хвалити мисловицке бюро праці і зарібки, які робітник найде через то бюро. Але »Галічанін« зломав перо на шкальованю найберунського бюро і не годен вже здобути ся на обіцянє ліпших виглядів для робітників висиланих через мисловицке бюро, чим ті, що їх дає найберунське. Не поможе навіть гощенє робітника в Мисловицях тричи денно »кавою« з хлібом, бо кождий догадає ся, що ту »кавову люру« відбють на нїм в десятиєро. Хто їхав на роботу до Прус через Найберун, той вибере собі звова ту саму дорогу і попровадить тудя і інших, а мисловицкам кацапам пожелає »смачної кави«.

— **Памяти народного поета українського люду** посвяченє 4. і 5. чч. одеського українського тижневника »Вісти«. Під тим великими черенками друкованим заголовком помістили »Вісти« попри портрет Тараса статі, розвідки і вѣстки про Шевченка, які займають дві третини подвійного числа »Вістий«. Між иншим просторо описано сьвяточний концерт, який устроєно в Одесі в роковини смерти Шевченка. Звіт з сєго концерту кінчить ся ось як: Останнім концертним номером хор проспівав »Заповіт« Т. Шевченка, а після того поставлено було дуже ефектно й уміло апотеоз. Коли піднялась завіса на сцені, в глибині її стояв на високім постументі бюст поета, над головою якого дівчина чистого українського типу в пишнім убраню держала лавровий вінок. Кругом сиділи й стояли групою Українці всяких літ, одягнені в національне убрание бідних і заможних, селян і городян. З права й з ліва сцени — вистроєний красивими цівколами хор. На сцену виїшла депутація від польського товариства »Liga« з пишним вінком, на червоній і білій стяжках, якою зроблено надпись про ушанованє поета »братнього народа« і др. Мїодушевський висловив привіт українському товариству »Просьвіти« від польського товариства »Liga«. Принявши вінок, голова тов-а »Просьвіти« д. Луценко доручив товаришеви голові д. Шелухіну, який і поклав єго до бюста поета, чим картина ще більше украсила ся, придбала і новий зміст, і новий символ єдности і братерства. Д. Луценко дякував дд. Полякам, Литовцям, Лотисам, Сновістам і иншим національним депутациям, які прибули на урочистє сьвято Українців. Свою подяку він скінчив бажанєм, щоб братерство, яке виявило ся в сей вечер і яке заповів людем Т. Шевченко, росло і міцніло. Хор заспівав »славу« і сим вечер скінчив ся під грім аплодісментів очевидно вдоволеної публики.

— **Католицка Болгарія.** Болгарскій дневник

«Мір», який виходить в Софії, доносить: Архієпископ католицького костела в Філіпополи, Меніні, предложив болгарському правительству прилучене пануючої церкви в Болгарії до католицької Церкви, через признане головою Церкви Папу римського і заведення відповідного права канонічного. Меніні вневидь болгарське правительство, що Росія з причини тої зміни Церкви не буде робити ніяких замітів, бо у себе оповістила свободу віри. «Мір» значує вкінці, що предлога архієп. Меніні задля его приязних відносин до кн. Фердинанда, найде прихильний відзвук в правительственных кругах, та що архієп. Меніні вже поїхав в тій справі до Риму.

— Цісар затвердив вибір Станислава Ценьського з Водник, на презеса, і кс. Й. Айзельта, емер. катех. в Станиславові, на заст. презеса повітової ради в Станиславові.

— **Памятник Шевченка в Києві.** В вересні 1904. року золотоноске земске зібране більшостію всіх проти одного постановило: 1) збирати гроші на памятник Шевченка даючи на него що року по 100 рублів із земских грошей; 2) просити о дозвілі золотоноску управу збирати на памятник гроші; 3) вибрати комітет, щоби він виробив проєкт памятника і взагалі робив в сій справі все, що треба. До комітету вибрано председателя управи С. В. Лукашевича і радних І. В. Лучицького та В. П. Науменка. На думку золотоноского земства належить поставити памятник у Києві.

В грудні 1904 року полтавске губернське земске зібране постановило прилучити ся до постанови золотоноского земства про памятник Шевченка і писало до міністерства прошене дозволити збирати на памятник гроші.

В Києві 26. лютого в народній аудиторії був концерт, присвячений Шевченкови. Гроші з него призначено на памятник.

В маю 1905. року 32 радних київської городської думи подали заяву про те, що годилось би київській думі прилучити ся до постанов золотоноского та полтавського земства про памятник Шевченка і вибрати в Києві комітет, який у сій справі мав порозуміти ся з золотоноским земским комітетом. Заяву сю мала розглядати дума 21. мая але її постанови не звати.

Врешті сего року чернігівське земство постановило дати на памятник Шевченка тисячу рублів. Ще постановлено просити повітові земства, щоб і вони дали на се гроші; окрім того збирати муть гроші по всій Чернігівщині. Земство думає, що памятник треба поставити не пізнійше 1914. року, бо тоді минає сто років від дня Шевченкових уродин.

Прилуцькому земству дозволено збирати гроші на памятник, але тільки в своїм повіті.

Осе поки і все, що зроблено в сій справі на російській Україні.

— **Арештоване обманця.** Адвокатска канцелярія д-ра Дулемби і д-ра Чешера у Львові потерпіла значну шкоду внаслідок обманств, яких допустив ся Рудольф Прайс, канцелярський писар. Прайс, молодий мужчина, представив ся адвокатам яко студент III. року прав, мім тим як він в дійсности був лише окінченим учеником гімназьяльним, що не зложив іспиту зрілости. Свою адвокатську практику розпочав Прайс від того, що ховав до своєї кишені гроші, привначені на марки і стемплі. Зроблена тим способом шкода виносить около 1000 К і не була би надто дімаючою, коли би не наслідки, які потягнули за собою згадані обманства, бо дуже багато жалоб і рекурсив не було внесених, багато гіпотечних і табулярних справ задавило ся і цілий ряд клієнтів виставлений на заплату значних судових і езекуційних видатків. Крім тих обманств допускав ся Прайс також підробнюваня почтових рецесивів і підписів судових урядників. Дня 2. с. м. відставила поліція Прайса до карного суду.

— **Еміграція Українців на острів Кипр.** Доси ми чули, що на острів Кипр коло Малої Азії емігрували Жиди, аби бути близько своєї вітчизни, Палестини, в якій їм не вільно було по-

селяти ся. Від тепер має звернути ся на Кипр еміграція закордонних Українців. Много виселенців з України поїхало в послдні роки над ріку Амур, або на Кавказ. Але в Амурський край людей тепер не тягне, бо наслухались тільки про Яванців, що боять ся бути їх сусідами, а Кавказ знаходиться в огни революції. Тому завязало ся в Полтавщині акційне товариство богачів, котрі закуповують на Кипрі землю і будуть поселяти на ній українських емігрантів. Кипр належить до Англії, а підсоне тамошнє має бути непривітне для жителів наших сторін.

Святочні картки. Накладом „Сокільського Базару“ вишла серія ілюстрованих переписаних листків до розсиланя великодних желань. На картках, яких є 5 родів, малар вдатно підхопив принагідну тему великодних свят і представив гарні картини в красках. На картирах зображено групи писанок, на одній стил заставлений свьяченим, а на послдній елегантні портретики трех будителів України: Шевченка Шашкевича і Котлярівського. За вінеті ілюстрацій ужито народні вишивки. Наша публіка повинна жадати по торговлях лише тих карток до розсилки свьяточних желань, бо гріш за них обертає ся на народні ціли. Одна картка коштує 12 с.

Посмертні [†] оповістки.

— **Софія з Левичких Луцка**, вдова по пароху в Хишевичах, упокоїла ся у Львові дня 5. с. м. В. і. п!

Телеграми

з дня 6. цвітня 1906.

Неаполь. Від оноді вечером паде на місто дощ попелу з Везувія. Люди ходять під парасолями. В напрямі Помпеї пливе лява руслом довгим на 2 км.

Градець. Помер ту посол до державної ради і стирійського сойму, Вальц (з німецької людовой партії).

Нахоль. (Шварцвальд). Завалив ся ту готель в часі обіду. При обіді було 300 осіб. Доси витягнуто кільканадцять трупів.

Рух залізничних поїздів

важний від 1. січня 1906 після середно-європейського часу.

До Львова на дворець головний приходять:

З Іцкан	12-20*, 6-10, 1-40, 5-45, 9-10*
„ Кракова	2-31*, 6.—, 8-50, 1-30, 5-23, 8-40, 9-50*
„ Підволочиск	7-20, 11-55, 2-30, 10-20, 5-0, 10-20*
„ Лавочного	7-29, 11-45, 10-50*
„ Рави рускої	7-50
„ Станиславова	8-05
„ Самбора	8-15, 1-50, 9-20*
„ Яворова	8-18, 4-32
„ Коломиї	10-05
„ Ряшева	10-35
„ Тухлі	3-45 (від 15/6 до 30/9)
„ Белзця	5—

На Підзамче.

„ Підволочиск 7.—, 2-15, 5-15, 10-2*, 11-34

Зі Львова з головного двірця відходять:

До Кракова	2-45, 4-15, 8-25, 8-35, 2-50, 6-35*, 11.—*
„ Іцкан	2-51, 6-15, 9-20, 2-40, 10-40*
„ Підволочиск	6-0, 10-55, 2—, 9—*, 11-05*
„ Яворова	6-55, 5-58
„ Лавочного	7-30, 2-57, 6-25*
„ Самбора	9—, 4-20, 10-55*
„ Белзця	11-10
„ Ряшева	4-10
„ Коломиї	5-50
„ Рави рускої	7-30*
„ Перемишля	10-05* (від 1/5 до 30/6) Хирова Ясла
„ Стрия	11-10*

З Підзамча:

„ Підволочиск 6-43, 11-15, 2-13, 9-23*, 1-24*.

Примітка. Поїзди посишні друковані є черенками товстими; поїзди нічні є зазначені звяздкою. Пору нічна числить ся від 6. год. вечір до 5. год. 59 минут рано.

Звичайні білети їзди як також білети всякого иншого рода, ілюстровані провідники, розклади їзди ітд. можна набувати через цілий день в мійськїм бюрі ц. к. державних залізниць, пасаж Гавсмана ч. 9. бути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвига ч. 9.

Colosseum

в пасажи Германів

при ул. Соняшній у Львові.

від 1. до 15. цвітня 1906.

Нова сензаційна програма.

Щоденно о 8. год. вечер представлєне В неділі і свята 2 представлєня о 4. год. по пол. і о 8. год. вечером. Що пятниці High-Life представлєне. Білети вчаснійше можна на-

Свій до свого!

Др. **ВЕЛИЧКО ГРИГОРИЙ**

Заведене насінно-огородниче.

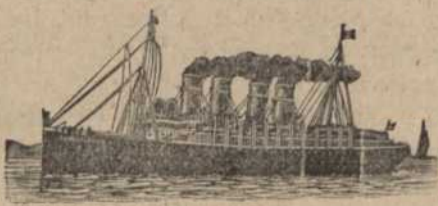
Росада ярин, цвѣтів, трускавок ітп. Ерфуртські насіння ярин, господарські, цвѣтів і т. д.

Цибульки цвѣтів, рожі, корчі овочеві, дерева і т. д.

Львів, ул. Кампана ч. 9.

Просить ся о скорі замовлєня, щоби можна скорше приготувити висилку.

ДО КАНАДИ

як до всіх других заморских земель

переправляє найдешевше

повсюди знакома фірма:

В. К A R L S B E R G

Hamburg, Ferd nandstrass 15

Поки хто шифарту купить, нехай порівнає мої ціни з цінами агентів корабельних